

NARO

4. Olağan Bildiri

Ağustos 2002

Küreselleşen dünya piyasalarının küresel ısınmayı küreselleşmeden saymadıkları için gafil yakalanıverdikleri yaz rehaveti ile birlikte çöküşe geçtikleri bugünlerde Türkiye de her zamanki gibi zor günler geçiriyor. Zorluğun havadan mı, karadan mı, dış dünyadan mı, yoksa doğrudan kendilerinden mi geldiğini düşünmek için ayıracak fazla vakti olmayan halkımız ise, meyhaneden meyhaneye koşup her yudumda damla damla artan kederine yeni başlıklar arayarak avunuyor. Şahsi içki masrafından kurtulmak için önümüzdeki seçimlerde, politikası acıları dindirmekten önce içkiyi yasaklamak olan bir partiye oy vermeye hazırlanan bu milyonlar, örgütümüzün saçtığı bilinç ışığının altından şeffaf şemsiyelerle geçmeye de devam ediyorlar. Bu şemsiyelerin arkasından tüm damlalarımızı gören ama o damlaları hissedemeyen ve onlardan yararlanmasını bilemeyen kuru kalabalıklar bir yandan da ısrarla çoraklıktan şikayet ediyorlar. Örgütsel bazda daha büyük hedefler, daha çok katılım ve daha geniş eylem alanları ile gururlandığımız bugünlerde her şeye rağmen, NARO'ya ihtiyaç duymayacak kadar güzel bir dünyada, duvarlarına sadece sevgi sözcükleri yazılan romantik ve huzurlu bir ülkede, mutluluğu düşüncesinde bulup hayatına yansıtabilen bir ulusla iç içe olmayı tercih ederdik. Ne var ki naçizane tarih bilgimiz bizleri halkımızın bugün içinde bulunduğu gaflet konusunda şaşırtmıyor.

Yüzyıllarca önceydi. Yüce bir çınar gibi büyüüp serpilen Osmanlı İmparatorluğunun Batıya doğru genişlemesinin kesin olarak sona erdiği 1699 yılında, “Ne mutlu Türk’üm diyene!” sözü henüz söylenmediği için kendini Avrupalı sanmayı tercih eden Rumeli tebaası, Türk milletini çat pat Omanlıcasıyla “Etrak-ı bi’idrak” yani “Anlayışsız Türkler” olarak tanımlıyordu. 1699, 1799, 1899, 1999... Üç asır için üç yıl da bizden ekleyin ey gafiller! 2002 senesine geldik! Hangi millet, kendisine lütfedilen bunca kahramana, bunca asil devlet adamına ve onların insanüstü çabalarına inat üç yüzyıl boyunca gafletinden uyanmayıp hakkında binbir dile yayılmış alaylara ve hakaretlere kulak tıkar?! Hangi millet uğruna canını vermekte bir an olsun tereddüt etmeyeceği vatanın aleme maskara olmasına böylesine boyun eğer? Sadece savaşta mıdır yiğitlik? Yalnız silah kuşanınca mı delikanlı olunur? Yalnız liderler isteyince mi şahlanırlar bir ulus? Ne demek istediğini anlamayınca kara kaşına kurban olmakla

yetinmeyi tercih ettiğimiz kahramanlara adanacak kadar değersiz midir dünyaya dair düşüncelerimiz? Düşünelim diye bahşedilen bu beyinler de yaşayalım diye lütfedilen canlarımız gibi kara toprağa el zoruyla peşkeş çekilmek için mi küfleniyor kafataslarımız içinde? Rüzgar nereye eserse oraya eğilmek için midir bu dik başlar? Bu nafile soruların cevabını alana kadar eylemlerimizle donanmaya devam edecek dağlar taşlar.

Dört bir yanı siyasi istikrarsızlıkla çevrili bu bereketli topraklar üzerinde Araf dağına sıkışıp kalan şaşkın ruhlar gibi dününden habersiz; yarınından umutsuz yaşayan sefil milyonlaradır sözümüz! Fakir doğudan zengin batıya doğru kazanabileceği tüm yarışları fotofinişle kaybeden bir atın başı gibi çaresizce uzanan bu Araf bizim! Hem de tüm dünyayı sarmakla kalmayıp, bugünkü varlığını padişahlarımızdan aldığı kapitülasyonlara borçlu olan şövenist Fransa'yı bile pençesine düşüren aşırı milliyetçilik illetine karşı ve hatta o milliyetçiliğe rağmen, hepimizin! Yeni eylemlerde duvarlarla buluşmak için kutusunda sabırla bekleyen boyalarımızın bile tahammül edemez hale geldiği küresel ısınmaya rağmen; kitlesel zihin sefaletinin maddi destekçisi olan kapitalist küreselleşmeye rağmen; o sefaletin yayılması ve işlerlik kazanması için yediden yetmişe tüm beyinleri tüketim hırsıyla doldurup, arda kalan boşluklara da dedikodu ve ucuz mizah pompalayan basına rağmen; yabancı sermaye ve istihbarat örgütlerinin güdümünde salt kendini kurtarmak için milletini satmaktan bir an olsun tereddüt etmeyip, bu lanet amaçları uğruna ırk, din, umut ve kabus ticareti yapan siyasetçilere rağmen bu memleket bizim! Çoğul şahısların en birincisi olmakla kalmayıp, birinci şahısların da en çoğulu olan bu kelimeyi sırf "zamir" diye küçümseyen bir ulusun hayat damarlarından kaçsın, daha ne zamana kadar açık kalabilir? Bu yakıcı günleri serinleten yağmur bulutlarından akan duru damlalar, imanla kurduğu ülkeyi o bulutların üzerinden izleyen ulu önderimizin gözyaşlarından başka ne olabilir?

NARO'yu duvarlara yazı yazmak için toplanan bir avuç genç sanmakta ısrar edenler her ne kadar bizleri sansasyonel eylemler yapmaya teşvik ve tahrik etseler de, tüm bu trajik tablonun karşısında soğukkanlılığımızı koruyacağız ve ısrarla kimseye zarar vermeyen eylemler yapmaya devam edeceğiz. Her şeye rağmen en büyük silahımız "kelimeler"dir. Ne mutlu bize ki o kelimeler ister isim, ister sıfat, ister zamir olsunlar halen dostça kaynaşsın anlamlı birer cümle olabilmekte ve değerini bilen bilmeyen herkes için birer örnek teşkil edebilmektedirler. Anlatılanların okuyanların idrak kabiliyetleriyle sınırlı olması bir yana, tüm satır araları, tüm yan anlamları ve haykırışları ile "anlatabilmek" için çırpınan kitleler adına yolumuza tüm imanımızla devam edeceğiz. Göreceksiniz, sonunda en sağır kulakları bile deleceğiz!

Her şey daha güzel bir dünya için!

Nuri Alço Revival Organization, 2002